Недарма один з місяців року називається лютим. Навіть тоді, коли заметілі стихають і в лісі стає тихо-претихо, морози не спадають.

Трісь-трісь! Трісь-трісь! — тільки й чути довкола. То дерева, великі й малі, тріщать на холоді. І птаство, і дрібні й великі звірі туляться тоді до людських осель, шукаючи і захистку, і порятунку від голоду та холоду.

А у невеличких пташок клестів виводяться в цей час пташенята! Еге ж дивно? Так, але придивіться лишень до їхніх гніздечок. Вони ж неабиякі. Зроблені з паличок, а потім обшиті мохом, шерстю і пір'ям. Вітер не продимає таку хатинку, а щоб і дощ чи сніг не потрапляли до неї, клести влаштовують житло під розлогою ялиною. От вам і дах! У такій хатинці пташенята почувають себе у безпеці, а за "батареї опалення" — мамині й татові крильця.

— А чому,— скажете ви,— клести надумали виводити пташенят узимку, навіщо їм здалося отак суворо випробувати своїх дітей? Чи не краще було б вивести їх улітку?

В тім-то й річ, що для клестів найбільше їжі взимку. Недаремно-бо їх називають ще й шишкарями: адже найдужче смакує клестам насіння ялини, сосни та інших хвойних дерев, що визріває восени і тримається на гіллі аж до весни. Отим насінням і годують шишкарі своїх пташенят.